

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALAN SULLIVAN

Η ΛΕΥΚΗ ΜΟΥΡΙΑ

Ο δένδρο, που βρισκόταν ακριβώς απέναντι στον πάγκο, που καθόμουν στο Δημόσιο Κήπο του Κιού, ήταν μία κοινή, λευκή μουριά. Γι' αυτό άπορησα, βλέποντας ένα διαβήτη να κοιτοστέκεται ξαφνικά και με φανερή συγκίνηση να κυτάζει το δένδρο. Κάτι μουρμούρισε, έκανε το γύρο του δένδρου και τέλος ήρθε και κάθισε δίπλα μου στον πάγκο. Στην άρχη καθόταν συλλογισμένος και κατόπιν

είπε: —Προσέξατε ποτέ σας ότι υπάρχουν μωροδιές κι' αντίκειμενα, που μ'ας φέρνουν αναμνήσεις; Τά αντίκειμενα περισσότερο από τους ανθρώπους κι' ή μωροδιές περισσότερο από τ' αντίκειμενα.

Συμφώνησα με τή νύφη του άγνωστου και τόν κούτταξα. Ήταν ένας άνδρας μεσήλιξ με συνηθισμένη φυσιογνωμία, ντυμένος άπλα και καθαρά.

—Τό παράξενο είνε—έξακολούθησε—ότι βγήκα για να κάνω ένα γύρο κι' ή τύχη μ' έφερε ακριβώς μπροστά σ' αυτή τή λευκή μουριά. Στο μόνο ελαδινό δένδρο, που με ταραίζει και μω φέρνει θλιβερές αναμνήσεις! Τι περιέργο!...

Ο γείτονας μου άναψε τήν πίπα του, τράθηξε δυο-τρεις ρουφηιές και κατόπιν είπε:

—Πάνε είκοσι-πέντε χρόνια, από τήν εποχή που ζούσα ανάμεσα στις μουριές. Είπα—ζούσα—γιατί πρέπει να ζέρετε, σήμερα δέν ζώ, αλλά άπλάς υπάρχουν!... Άλλά μήπως σ'ας ένοχλώ, κύριε, που σ'ας μιλώ;

—Καθόλου: Μιλήστε έλεύθερα!

—Σ'ας εύχαριστώ! Άνακουφιζομαι πολύ όταν μιλώ για τά περασμένα. Αυτή ή μουριά μω φέρνει στή μνήμη εικόνες, που άλλοτε ύπηρεση ζωής, κατόπιν θάμπτωσης, κι' έσθθησαν οινάοιγα. Τό δένδρο αυτό είνε από τήν Άσία, νομίζω.

—Ναί, έτσι λέει ή έπιγραφή, που έχει άπάνω!

—Σωστά! Έκει βρισκόμουν κι' εγώ τότε, στή Μπούρμα. Πήγατε ποτέ στή Μπούρμα;... Όχι. Λοιπόν, πέρα από τόν ποταμό Ίρασαντί, πέρα από τόν Κράτος του Σχάν, έκανα άλλοτε έμπόριο. Γύριξα εδώ κι' εκεί κι' είχα πτυχίε μερικά σμαράγδια...

—Βρισκόσαστε μακριά από πολιτισμένα μέρη! Είπα, για να πώ κάτι.

—Έχετε λάθος, κύριε! Βρισκόμουν ανάμεσα σ' ένα πολιτισμό πολύ άρχαιότερο από τόν δικό μας! Σείς φαντάζεστε ότι πολιτισμός θά πη ασύρματος και ραδιόλες, ε; Είμαι σήμερα ένας μικροπακαλής, κύριε, στή ουνιοικία του Κλάτμα, κι' όμως έχω ραδιόλα! Τή συχαίνομαι! Μά ή γυναίκα μου άπαταούσε να τήν πάρω και τήν άγόρασα... Είστε παντρεμένος, κύριε;

—Όχι!

—Άς είνε! Δέν μπορείτε τότε να καταλάβετε! Σήμερα ή τιμή τής ζάχαρης άνέθηκε μισή πέννα, κι' από τό πρωί έξηγώ στούς πελάτες μου τήν αίτια τής αύξησης. Στενωχωρήθηκα άμάλιστα τόσο πολύ, που βγήκα λίγο να περπατήσω. Και τώρα ή μουριά αυτή μ' άναστάτωσε!... Παράξενη χώρα ή Κίνα! Κι' άπέραντη! Πού άρχίζει και πού τελειώνει, κανείς δέν ξέρει! Όταν βρισκόμουν εκεί, κάθε τόσο με συμβούλευαν φιλικά ν' αλλάζω τόσο διαμονής για τό καλό τής ύγείας μου! Δέν άνέχονται, βλέπετε, τούς ζένους... Σ'ας άρέσουν τ'ε σμαράγδια, κύριε;

—Πολύ! Είνε τό πετράδι που προτιμώ!

—Ω! Έγώ τ' αγαπώ μέχρι τρέλλας! Έκείνο τό χρώμα του, τό πρσινο, που μοιάζει με βαθεία νερά, με γοητεύει... Δέν θά μ' ένοιζαε, άν προτιμώ να ήμουν φτωχός, φτάνει να είχα σμαράγδια! Η Κίνα, ζέρετε, είνε γεμάτη από τά όμορφα αυτά πετράδια! Τ' αγαπούν τόσο οι Κινέζοι! Οι πλούσιοι έμποροι έχουν δική τους περιοχή στά κοιτασμάτα άπάνω στούς ζόφους, όπου τά βρισκουν, κι' άλλοι σ' όποιον διαβή τήν όρροστική τους γραμμή! Δέν βγαίνει ζωντανός από κε! Έγώ τούς δικαιολογούσα βέβαια, μά ήταν μεγάλος ό καμύβος μου ν' άποκτησω σμαράγδια Γνώρισα εκεί κάποιον Πένγκ-Γιούγκ, έναν πλούσιο έμπορο μετάξης. Αυτός ήταν γνωστός για τά περιήματα σμαράγδια που είχε. Δέν τά έμπορευόταν, μόνο τά πειραζε στά χέρια του μ' άπόλαυση, τόν είχε πιάσει ένα είδος μανιάς! Μόλις με είδε, κατάλαβε τί ζητούσα. Τό μάντευσσε άπ' τό χαμόγελό του. Σ'ας είπα πώς ήταν πλούσιος, είχε άπέραντες έκτάσεις από λευ-

κές μουριές. Καραθάνια όλόκληρα έστελνε, με κουκούλια για τά έργοστάσια.

...Μιά μέρα ουζήτουσα μαζί του, κι' έκανα πώς ένδιαφερόμουν για τό μετάξι, όταν ξαφνικά, πώς άπ' ένα παραθάν, είδα ένα ζεγάρι μαύρα μ'τια, που με κούταζαν.

—Η κόρη του, ε;

—Ναί. Η Λακνέ τó μονάκριβο παιδί του, που τ' αγαπούσε περισσότερο άπ' όλα... μετά τά σμαράγδια του όμως! Τήν κρατούσε πολύ περιορισμένη. Έπρόκειτο να τήν παντρήσει μ' έναν έμπορο μετάξης, του όποιου τά κήματα συνόρευαν με τά δικά του. Ο μνηστήρ είχε τήν ήλικία του πατέρα της. Φαντάζεστε λοιπόν άν τόν ήθελε! Έκείνη ήταν μόλις δέκα όκτώ χρόνων... Έγώ κατοικούσα στήν άλλη άκρη τής πόλεως, άνάμεσα στίς φύτειες τών λευκών μουριών. Έπειτα από λίγες μέρες, καθώς καθόμουν έν' άπογευμα κατόπιν ένα δένδρο, μία γυναίκα πέρασε ξαφνικά δίπλα μου. Με τά λοξά μάτια της, μοδρριξε μία λοξή ματιά, γνώφοντάς μου να τήν άκολουθήσω...

—Πολύ επικίνδυνο αυτό!...

—Πφ! Πρέπει να ριφικινδυνεύη κανείς σ' εκείνα τά μέρη! Κάθε βήμα είνε κι' ένας κίνδυνος!... Τήν άκολουθήσα! Με πήγε στίς όχθες ενός μικρού ποταμού, σ' ένα σούδευρο μέρος. Η Λακνέ ήταν εκεί και με περιέμενε... Περιττόν να σ'ας πώ για τό είδύλλιο μας! Ζούσα σάν μέσα σ' ένα δνειρο τίς λίγες εκείνες μέρες! Σκεφθήτε πώς ήμουν νέος, έλεύθερος, γεμάτος ζωή. Έκείνη διψούσε για άγάπη, κι' ή φλόγα τών μεγάλων, σχιτών ματιών της μ' έκανε σάν τρελλό! Γιατί, πέρα ν' ζέρετε, πώς τό είδύλλιο μας ήταν άγνό. Θά γινόταν δική μου, μονάχα όταν θα είχε τό δικαίωμα να λέγεται γυναίκα μου. Δέν γνώριζα καλά τί γλύσσα του τόπου κι' άναγκαστικώς μιλούσαμε πολύ λίγο. Η Λακνέ δέν είχε τό κίτρινο χρώμα του πατέρα της, κι' ή έπιδερμίδα της είχε τή γλυκεία άπόχρωση του φρέσκου βούτουρου. Η ένδυμασία της έμοιάζε με πολύχρωμο μπουκέτο. Γά χέρια της και τά πόδια της ήσαν μικροκαμωμένα, σάν μικρού παιδιού. Τά μαλλιά της κατάρμασε, και πάντοτε καλοχτενισμένα. Περήφανη κοπέλλα ή Λακνέ!

Όρες όλόκληρες καθόταν δίπλα μου, βυθισμένη σέ δνειροπόλησεις. Καμιά φορά έμενε τόσο άκίνητη, που θαρρούσα πώς έβλεπα καμιά έξωτική θεά τής όμορφιάς. Κι' άπορούσα, πώς αυτή ή νέα, από παλιά, άρχοντικία γενεά, μπόρεσε ν' άγαπήσει έμένα, έναν φτωχό κι' άσημο νέο!...

—Μιά μέρα ήρθε χαρούμενη στό ραντεβού μας. Μω είπε πώς είχε κανονίσει τό σχέδιο τής φυγής μας. Μετά λίγες μέρες θά έφυγε ένα καραθάνι με φορτία κουκουλιών. Μεταμφιεσμένοι, θά φεύγαμε κι' έμεις μαζί. Θά πηγαίναμε έπειτ' από ένα πολυήμερο ταξίδι

στό Πεντιόν. Έκει θά γινόταν ό γάμος μας και κατόπιν θά φεύγαμε για όπου ήθελα εγώ. Η χάρα τής Λακνέ ήταν μεγάλη. Ρίχτηκε στήν άγκαλιά μου κι' άρχισε να κλαίη σάν παιδάκι...

...Ά! Πόσο τήν αγαπούσα!... Φτωχή Λακνέ!...

Φυσικά, στό διάστημα αυτό τών συναντήσεών μας, έξακολούθησα να έπισκέπτομαι τόν πατέρα της. Πέραμα μαζί τό τσάι μας, ένα τσάι, που ή σούγκια του στοιχίζε μία λίρα! Μας τό σερβιρίζαν σέ φλιντζάνα από λάκκα, λίγο μεγαλύτερα από μία... δακτυλήθρα! Μιλούσαμε για τό έμπόριο τής μετάξης, μά έκείνο που μ' ένδιέφερε έμένα, ήταν τά σμαράγδια. Αυτός προσπιόταν πώς δέν τό άντιλαμβανόταν αυτό τό ένδιαφέρον μου. Κι' όταν τό διαπεραστικώ, ποιηρό, βλέμμα τών μικρών ματιών του καρφονόταν άπάνω μου, τό άντίκρυζα σταθερά, αδιάφορος!...

Τήν παραμονή τής ημέρας τής φυγής μας, ή Λακνέ ήρθε στήν όχθη τού ποταμού, και συναντήθηκε στή συνηθισμένη θέα μας. Ήταν χαρούμενη, μά λίγο νευρισμένη για τό τόλημα της. Στριώχτηκε δίπλα μου, κατόπιν έβγαλε ένα μικρό σακούλακι, που τό είχε περασμένο στό λαϊμό της μ' ένα μεταξωτό κορόβι, και μω τό έδωσε. Κατάλαβα άμέσως...

—Σμαράγδια, ε;

—Ναί! μω άπάντησε.

Και πραγματικά, ήσαν τά όραιότερα σμαράγδια, που είδα ποτέ μου! Έμεινα έκστατικός. Έκείνη γελοούσε κι' έκλαιε σιγνηρόνως. Μω είπε πώς άπ' εδώ και πέρα, δέν θά ήμουν πια φτωχός. Τά σμαράγδια άπ' άντιστοιχούσαν με όλόκληρη τήν περιουσία...

Πήρα ένα, τό μικρότερο, και θαμάξα τό χρώμα του, τό βάθος, που σχημάτιζε με τά ύπεροχα νερά του... Ξαφνικά ένα

Ο Πένγκ Γιούγκ άπλωσε τό χέρι του. Ένα χέρι κίτρινο, στεγνό, με μακριά νύχια...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η άκχιεις πού μακρινονται τον Αύγουστο και άνδρουν τον 'Οκτώβριο. 'Η επίδρασις του ηλεκτρικού ρεύματος. Οί έγκληματα και οι θυμωσεις τους. Πράξεις γνησιου σε κλιμακωτική. Τα ατύχημα ενος μελλεθανάτου. 100 λίρες μη ύπεργραφη. 'Η πολυτιμότερη σημια του κόσμου, κτλ.

Σε μία δεινροστομία της πόλεως Μαρουσις, στην 'Αγγλία, παρατηρείται ένα πρωτοφανές φαινόμενο. Τα δένδρα αυτά — που είνε πολυμεις άκακίς — χάνουν τα φύλλα τους τον Αύγουστο και άποκοτον πάλλ καινούριο φύλλωμα τον 'Οκτώβριο του ίδιου έτους. Το πρωτόγνωστο αυτό φαινόμενο παρατηρήθηκε γιά πρώτη φορά λίγον καιρό μετά την εγκατάστασι στην δεινροστομία αυτή τραγοδρομικής γραμμής. Το περιεργο σχετικώς είνε ότι η άνωμαλία αυτή της άνθησις παρουσιάζεται μόνο στη μία πλευρά της δεινροστομίας, σ' αυτήν διεραδι πού βρίσκεται πιο κοντά στην τραγοδρομική γραμμή. Τα δένδρα της άλλης πλευράς άνδρουν και μακρινονται τον Μάρτιο και τον 'Οκτώβριο κάθε χρόνου. Οί βοτανολόγοι, οι οποίοί έκαναν τις παρατηρήσεις τους γιά την έξηρησι αυτού του φαινομένου, άπεφάνθησαν ότι όφειλεται στο ηλεκτρικό καλώδιο, πού περνάει πλάι στην τραγοδρομική γραμμή και κοντά στις ρίζες των δένδρων. Το καλώδιο αυτό περιλαμβάνει βολταϊκό κύκλωμα στις ρίζες και δημιουργεί το παράδοξο αυτό φαινόμενο. Μολιταύα η ρίζες διατηρούνται σε πού καλή κατάστασι.

'Ο Βασιλέρι, ό άπαισιος δολοφόνος, ό οποίος είχε ζευλωστέρι με την Γαλλία και τριάντα χρόνια δωδεκα περίοδου γυναικός, είχε γίνει το βέλοιο των αιώνιων άπόδοθων θηλιών. 'Όταν έβρισκόταν τραγοδρομική λαμπρή, όλες του ζητούσαν γιά πένθησιος λίρες τριζές άπο τα μαλλιά του. Δυστυχώς άσας τα μαλλιά του ήσαν κολλημένα με την ψιλή μηχανή κι' έτσι η θανατοσίρις του ήσαν άνακαυτοσίρις.

Μία άλλη κατάδικος στην 'Αγγλία, η κυρία Μαρζωλιου, η οποία είχε καταδικασθεί ό είκοσι χρόνια φυλάσι επειδή δηλητηριάζε τον άνδρα της, έλαβε μέσα στο κελιά της γυναικός της περισσίριτες άπο πενήντα προτίσις... γάμου! 'Ενας μάλιστα άπο αυτούς τους ύποψησιους μηνησίριας, της έγραψε πως άν δεχόταν να τον κάνει σύζυγό της, ανέλαβαν να την βοηθήσει ν' άποδοθήσι.

'Επίσης στην 'Αγγλία, όταν ό περδοθός καινούργιος Κάρολος Πήλ καταδικαστέρι εις θάνατον, η διεπίθησι των φιλικών αναγκαστέρι να του παραχωρήσει τριζές ιδιαιτέριες γραμμαιτίς, γιά ν' άναγορν και ν' άπαντορν στα γραμμαιτα, τα όποια έλάμβανε άπο τις άνωριφθητες θανατοσίριτες του, πού του ζητούσαν ατύχημα. Κάθε ατύχημά του ό Πήλ το είχε διατιμήσει μία λίρα, την όποια...είνεγώς φορούσιν, την δέδτε πως ανακοήριον τον συγγενών των θυμάτων του! Σ' έναν μάλιστα τρατζέτη, μονοδίη σιλλέτη ατύχημα, άπάνησε — διά των γραμμαιών του φυσικά — ότι την ύπογραφή του θα την έβαζε μόνον άποθυγογράφος ένα τοίξ 100 λίρών, το ότε τον ό τρατζέτις θα έβριόδε κι' όνοματί του. 'Ο τρατζέτις της άμέσις και δίχως κανονία σιλλέτησι, τοβήτελε' ό τοίξ, το όποιον, άργό άποθυγογράφησε άπο τον Πήλ, έπεισοτή στην Τράπεζα, όταν και έξαργνωθήτερι άπο τον ίδιο τον τρατζέτη.

Ξεχάστε ποτέ όσα είδατε!

—Τί ήταν μέσα στο δέμα; ρώτησα περιεργός.
—Θά σάς πώ άμέσως!... 'Επι μίνες γούριες άπο πόλι σε πόλι, κι' άπο τόπο σε τόπο. Σ' ατίμα μου άπνηγοσαν τέ τελευταία λόγια της:—Χάρρου!... Χάρρου!... 'Α! 'Ο Πένγκ-Γιούνγκ είχε έπέστρασα όταν πατοίδα αυ. Με την έπίδα να ξεγάσο, παντερήσικα!... Πέρισαν είκοσι χρόνια άπο τότε! 'Η εικόνα της Λακνέ βαπτομένη, μα με το έλγιστον, συνταμύει, ζωντανεύει και με κάνει σαν τρελλά!... 'Η λευκή μοιριά, πού βρέθηκε μπροστά μου σήμερα, ξεανάφερε όλα στη μνήμη μου, σαν ν' ήταν χθές...
—Τό ξερείς αυτά ή γυναικά σας; τόλμησα να ρωτήσω.
—'Οχι! Δέν της είπα τίποτε! Βλέπετε, δέν θά καταλάθανε... λοιπόν...
—Έχετε δική! 'Αλλά εέν μου είπατε τί ήταν μέσα στο δέμα;
—'Α! νά, ατίό! είπε ό άγνωστος, κι' έβγαλε άπο την τσέπη του γιλέκου του ένα ύπερογο μισασόδι και πού το έδειξε. Είπε ένα άπο κείνα πού μου είχε δώσει η Λακνέ. 'Ο Πένγκ Γιούνγκ ήξερε, βλέπετε, πως δέν θα το πουλούσα! 'Η γυναικά μου νομίζει πως είνε ψαλι!... Με συγχωρείτε, κύριε, αν σας κουράσα... αλλά μου έκανε καλό πού σας άμωρασι!

'Ενώ ό άγνωστος άπομακρονύταν, άμαρωτίμου τον δύναμι έπρεπε νάχη η άνάμνησι της νεαρής Κινέζας στον φραγό αυτό μικρότερο, γιά να μη πουλήση το σμαράγδι αυτό, πού αξίζει τουλάχιστον χίλιες λίρες!...

σκληρό γέλιο, ένας άπαισιος σαρκασμός, μ' έκανε να πεταχθώ όρθός... Πίσω μου στεκόταν ό Πένγκ-Γιούνγκ!

"Έκείνο πού μου έκανε έντύπωση, ήταν η φυσιογνωμία του! Θαρρείτε πως δέν είχε ζωή μέσα του. Τόσο τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήσαν άκίνητα. Άνοτα Τα μάτια του δέν είχαν την παρακική έκφρασι θυμού, κακίας ή μίσους. Το βλέμμα τους ήταν άφυγο, νεκρό! "Εμοιαζε με ατόματο! Γούρια και κύτταξα τη Λακνέ. Ήθε μου! Είχε γεράσει κατά χίλια χρόνια! Είχε χρώμα νεκρός. Δέν είπε ούτε μία λέξη! 'Αργα, σιωπηλός πάντοτε ό Πένγκ-Γιούνγκ, άπλωσε το χέρι του, ένα χέρι κίτρινο, στεγνό με μακρία νύχια. "Αμίλητος κι' εγώ! 'Εβαλα τα πετράδια στην παλάμη του. Κατόπιν μās έγινεψε να τον ακολουθήσομε... "Όταν φθάσαμε στο σπίτι του, μ' έβασπε σ' ένα δωμάτιο, και κλειόωσε την πόρτα Περιμένα το τέλος μου! Την έπομένη το άπόγευμα, ένας νεαρός Κινέζος μπήκε στο δωμάτιό μου, και μου είπε πως ό Πένγκ-Γιούνγκ με περιμενε γιά να δειπνήσομε μαζί. Τόν ακολουθήσα.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο, πού μία μεγάλη κουρτίνα το χωρίζε στην μέση, καθόταν γάμο ό Πένγκ-Γιούνγκ. Δίπλα του καθόταν ένας άλλος Κινέζος σιουηλικός του, αλλά πιο άσημος ακόμα κι' άποκοροστικός. "Όπως μου είπε ό διερμηνεύς πού με συνάδευε, ήταν ό Σιμ-Λή, ό πλούσιος έμπορος, ό μηνηστέρι της κατοχής Λακνέ. Χαιρέτησα και καθόσα άπάνταί τους στο χαμηλό τραπέζι. Το γεύμα βστάδε μία ώρα και όρα βούδης άγνώσις γιά μένα. 'Εκείνοι έτρωναν με άπάθεια, λέτε κι' άπολάμυζαν το μαρτύριό μου! Τέλος, άφο ό ύπρηταί σηκώσαν το τραπέζι άπο ύπρητά μας, ό Πένγκ-Γιούνγκ χτύπησε τα χέρια του, κι' ό νεαρός Κινέζος διερμηνεύς έπευσε κοντά μας. Κι' άφο ό κύριός του δούκ ήμισε κάμποση άρα σε μία διάλεκτο πού δέν είνεσόσα, μου είπε:

—'Ο Πένγκ-Γιούνγκ άποφάσις ποιά θνηε ή τιμωρία σας! Θελήσατε να κλέψετε την κόση του. Μπορούσε να βασανίσει το σώμα σας και να σας σκοτάσει ακόμα. Μα είσατε νέος κι' άπειρος και γι' αυτό δέν θα τιμωρήσει το σώμα σας—γιατί το σώμα γιναιτρέται—άλλά το πνεύμα σας! 'Θ' άποτιπήσει από μυαλό σας μία εικόνα πού θα τη βλέπετε πάντοτε μπροστά σας, όσα χρόνια κι' άν ζήσατε. Μη φέρετε αντίστασι, γιατί θα χάσετε τη ζωή σας. 'Η ζωή σας βρίσκεται στα χέρια σας!...

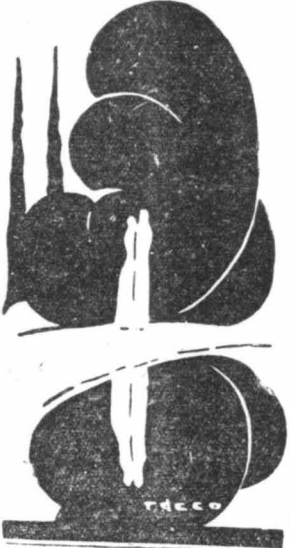
'Ο Πένγκ-Γιούνγκ χτύπησε πάλι τα χέρια του, κι' άμέσως η κουρτίνα πού χωρίζε την κάμαρα στα δύο, παραμέρισε. Στο δεύτερο από χώροισα, άπάνω σ' ένα σασό μαξιλιόρια καθόταν η Λακνέ. "Εμοιαζε με άγαλιμα. Οί όμοιο της και το στήθος της ήσαν γυμνά, στολισμένα με πολλές σειρές άπο σμαράγδια. Τα έβλεπα πού άνοσηκωνότουσαν σε κάθε άπάνησι της! "Ηταν χτισμένη στην έντέλεια και τα φρυδιά της μισοριμμένα... Νόμιζα πως θά τρελλάθώ! Μα είχα την άπόφασι, στο έλάχιστο κακό πού θα της έκαναν, να σκοτώσω, να παλέωω γιά να την ύπερασιστώ.

Κι' η τελετή ή θλιβερά τελετή του γάμου της, με τον Σιμ-Λή άρχισε! Σ' όλο το διάστημα, το βλέμμα της ήταν καρφομένο άπάνω μου. Τα μάτια της ήσαν σαν δύο λαμπέρα, θλιμμένα άστρα!

'Ο Σιμ-Λή, σαν να είχε ξεχάσει την παρουσια μας, την κύταζε άόρταγα, σαν πεινασμένο θηριό! Πως βαστάχικη και δέν τον άρπαια όπ' το λαϊμό, κι' εγώ δέν ξέρω! 'Η τελετή τελείωσε κι' η Λακνέ, πού έβριζε ένα τελευταίο, άποχορησιτήριο βλέμμα πού έκλεινε δολόκληρη την ψυχή της, σηκώθηκε άργα και πήγε και γονάτισε μπροστά στον Σιμ-Λή. Μα την ίδια στιγμή τράθηξε με μία άσπρασια κίνησι ένα μαχαίρι άπο τον κόρφο της και το κόρφοσος στο στήθος της! Κατόπιν έγειρε μπροστά, κι' έμεινε άκίνητη...
—Θεέ μου! φώναξα με φρίκη. Πέθανε;

"Έκείνη ούτε άάλευε πειά. Μονάχα σαν φθιφρος δύο λέξεις βήκαν άπο το γέιλ της.—Χάρρου!... Χάρρου!...
"Επρόφερε τ' όνομά μου, κύριε! 'Απάνω στο άριστέρο στήθος της, τα σμαράγδια είχαν γίνει ρουιναια!... Είγαν βαφή με το αίμα της!... 'Ω! Πως δέν τρελλάθηκα! Δέν ξέρω τί άκριβός συνέθη κατόπιν, μα στο δευτερόλεπτο βρέθηκα άπάνω στον Σιμ-Λή και άρχισα να του σπρίγγω το λαϊμό! Συγχρόνως έννοιωσα ένα γλυκύτατο, λεπτό άρωμα, πού μ' έκανε να χάσω τις αισθησεις μου!...

"Όταν έύπνησα την έπομένη, ή ήλιος ήταν ψηλά στον ούρανό. 'Ο νεαρός διερμηνεύς στεκόταν δίπλα μου.
—'Θά ξεκινήσομε άμέσως! μου είπε.
Δέν ξεαναείδα τον Πένγκ-Γιούνγκ, ούτε τον Σιμ-Λή. 'Ο διερμηνεύς με συνάδουσε ως τον ποταμό 'Ιρραουάντι, κι' έκει πήρα το έπιβατικό πλοίαριο γιά το Ραγκούν. Ποσοτό χαρισιοθόμε, ό Κινέζος πού έδωσε ένα μικρό δέμα και μου είπε:
—'Ο Πένγκ-Γιούνγκ σας στέλλει αυτό το ένθύμιο, ώστε να μη

Τα μάτια της